

“Malfid havos detenpunon! Mi povus kanti!”

“Ne faru tion,” konsilis Hari al ŝi.

Ridklukante pri Malfid, ili atendis dum Norberto ĉirkaŭdraŝis en la kesto. Post dek minutoj, kvar flugbalailoj plonĝis el la mallumo.

La amikoj de Karlo estis gaja aro. Ili montris al Hari kaj Hermiona la jungaĵon, kiun ili estis aranĝintaj, tiel ke ili povus pendigi Norberton inter si. Ili ĉiuj helpis buki Norberton sekure en ĝi, kaj tiam Hari kaj Hermiona manpremis la aliajn kaj dankis ilin multe.

Finfine Norberto estis ironta...iranta...*irinta*.

Ili ŝteliris suben laŭ la helica ŝtuparo, kun koroj tiel malpezaj, kiel iliaj manoj, nun kiam Norberto ne plu pezas sur ili. Neniom plu da drakoj – Malfid en deteno – kio povus difekti tian ĝojon?

La respondo al tiu demando atendis ĉe la bazo de la ŝtuparo. Dum ili eniris la koridoron, la vizaĝo de Ŝteleti vidiĝis subite el la mallumo.

“Nu, jes,” li flustris, “ni *ja* estas en embaraso.”

Ili estis postlasintaj la nevidebligan mantelon ĉe la supro de la turo.